

194. Въ именителенъ падежъ ся употреблявать главны-ты чясти отъ прѣдложенію, подлогъ-тъ и прилогъ-тъ; катю : снѣгъ-тъ е бѣлъ; Богъ е всесиленъ; столове-ти сѣ нарядени.

195. Глаголи: наричамъ ся, зѣвъ ся, казvamъ ся, думамъ ся, остаямъ искать опрѣдѣленію въ именителенъ падежъ, катю : азъ ся наричамъ учитель; ты ся казвашъ господаръ и пр.

196. Звателный падежъ ся употреблява при второ лице лично мѣстоименію, извѣнъ разумѣваемо, и служи за да ся выка прѣдмѣтъ-тъ, кому-то ся говори; катю : Боже! просвѣти ны намѣсто Ты, Боже, просвѣти ны!

197. Въ Винителенъ падежъ ся употреблявать всичкы непосредственны опрѣдѣленія при дѣйствителны глаголы на въпросъ: кого? или что? катю : обычамъ (кого?) Стояна; почитамъ (кого?) майкъ си; пѣю (что?) водѣ.

Такожде и посрѣдственны-ты опрѣдѣленія, сир. тыя, что сѣ придружены съ прѣдлогъ, поставять ся въ винителенъ падежъ.

198. Нѣкои си глаголи искать по двѣ непосредственны опрѣдѣленія въ винителенъ падежъ; катю : учю (кого?) Стояна (что?) книгѣ; а нѣкои си зимать едно непосред-